

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๙ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

อำนาจของกำลังใจ

กาลาสวนแสงธรรมเป็นอย่างไร ได้ทราบหรือเปล่า หรือได้ไปดูหรือเปล่า (ใกล้จะเสร็จเต็มที่แล้วค่ะ เหลือแต่ตกแต่งข้างในนิดหน่อย บริเวณรอบที่เป็นตัวอาคารจะมีกองหินคิดว่าสิ้นเดือนมีนาคนี้จะเก็บของที่ระเกะระกะออกได้ค่ะ) มีอันหนึ่งข้างๆ ที่คุณชายมาขออนุญาตให้ทำอะไรๆ ดูว่าเราไม่ได้อนุญาตนะ คือมันยุ่งมากไปๆ เรื่องงานของโลกคืบหน้าๆ เหมือนไฟได้เชื้อ รุกไปเรื่อยๆ นี่เห็นทำไปๆ ดูจะลุกลามไปเรื่อยๆ เราเลยตัดบท อย่างยุ่ง ว่าอย่างนั้นเลย

เรื่องมันจะไปถึงไหนช่างมันเถอะ ตั้งแต่ไม่มีศาลาหลังนี้เรายังอยู่ได้วะ เรื่องกิเลสเป็นแหละ กิเลสแทรกธรรม ทำอะไรลงไปนี่กิเลสจะเข้าแทรกๆ ลุกลามไปเรื่อยๆ โอ้ มันเร็วที่สุดนะกิเลส แทรกธรรมๆ เหยียบหัวธรรม กลืนธรรมไปเรื่อยๆ พอกลืนกลืนเลยๆ ได้แค่นั้นก็เอา คือหลวมนี้ัวนี้ัวสอด หลวมแขนแขนสอด หลวมมุดตุมเลย เข้าใจไหม กิเลสกินสัตว์โลกเป็นอย่างนั้น

พอพูดอย่างนี้เราสลดสังเวชนะ แหม ทุกข์ยากลำบากแสนสาหัส ในชีวิตของพระเราเนี่ย ส่วนฆราวาสก็ทุกข์ทั่วๆ ไปเหมือนกัน มันทุกข์ด้วยความเป็นพระแก้กิเลสเนี่ย แหม พิถีพิถันจริงๆ นั่งภาวนากันกันแตก ฟังซินะ เราทำอะไรงานอะไรเราไม่เห็นกันแตกวะ ส่วนมากมันมีแต่หมอนแตก เสื้อขาดหมอนแตก อันนี้พึดกับภาวนานี้กันแตก มันแหลมคมเสียด้วยนะ ความอดความทนพร้อมกับสติปัญญาต้องไปพร้อมๆ กัน บางทีต้องสละเป็นสละตายใส่เลย

พูดเรื่องกิเลสแล้ว แหม ว่าอย่างนั้นเลยเรา คือมันเคยผ่านกันมาแล้ว พูดให้เต็มเม็ดเต็มหน่วยเสียเลยเอาชีวิตเข้าแลกเลย เอา ใครที่อยู่บนเวที ใครไม่ติดกสุดท้ายกิเลสตก เราไม่ตก พูดตรงๆ เอาความสัตย์ความจริงใส่กัน เอาชีวิตเข้าแลก บางครั้งเอาจริงๆ คิดดูซินั่งภาวนากันกันแตกๆ มีที่ไหน นั่งที่ว่ากันแตกคือนั่งตลอดรุ่งๆ เราไม่นั่งเพียงคืนหนึ่งคืนเดียวซิ เว้นคืนหนึ่งหรือสองคืนฟาดตลอดรุ่งๆ หลายครั้งหลายหนสุดท้ายกันแตก

กิเลสเนี่ยแหลมคมมากครอบโลกธาตุ มีแต่กิเลสเป็นเจ้าของอำนาจเป็นนายคุมทั้งนั้น ที่จะให้ธรรมเป็นเจ้าของอำนาจก็ยกให้พระพุทธเจ้า-พระอรหันต์ นอกนั้นก็ถดถอยมาตั้งแต่โสดาขึ้นไปเห็นโทษกิเลส โสดา สกิทาคา อนาคา เห็นโทษกิเลสหนักเข้าๆ ถึงขั้นอนาคาเนี่ยไม่ได้หวังเรื่องกินเรื่องนอนเรื่องเป็นเรื่องตายละ เป็นอัตโนมัตติ ชั้นอนาคานี้เป็นความพากความเพียรโดยอัตโนมัตติ คือไม่ต้องบังคับ ได้รั้งเอาไว้

ขั้นสภิกาก็ดูดีเต็ม ๆ โสตะแปลว่ากระแส กระแสพระนิพพานพาดพิงถึงแล้ว เชื้อบุญเชื้อกรรมเต็มที่แล้ว ความดูดีเต็มในความเพียร การทำบุญให้ทานทุกอย่างดูดีเต็ม ๆ สภิกาคาหนักเข้า ๆ ส่วนอนาคตมีแต่จะไปทำเดี่ยว ความเพียรก็เรียกว่าอัตโนมัตติ ชั้นนี้ชั้นกิเลสค่อยหมอบ นอกนั้นมีแต่เราหมอบทั้งนั้นแหละ ที่ท่านว่าในคัมภีร์ท่านเอามาไว้เพียงเล็กน้อยนะ ที่เราได้อ่านในคัมภีร์บอกว่า ๘๔,๐๐๐ พระธรรมชั้นนี้ นั้นเรียกว่าท่านยกมาเพียงเล็กน้อยไม่มากนัก ถ้ามากกว่านั้นมันเหลือเพื่อพินเพื่อ ผู้เรียนผู้ดูจะจับต้นจับปลายไม่ได้ คือมันมากต่อมาก

บทเวลาเข้าภาคปฏิบัติมันถึงได้รู้ชัดเจน โอ้ ต้นไม้ต้นหนึ่งมันมีกิ่งเท่าไร กิ่งก้านสาขาดอกใบมันเท่าไร แม้แต่ต้นมะเขือมันก็มีกิ่งมีก้านของมันใช้ไหมล่ะ นั้นละกิ่งก้านของกิเลสเป็นอย่างนั้น ต้นใหญ่ต้นโตแล้วครอบโลกธาตุสามโลกธาตุ กิเลสครอบหมดเลย คำเหล่านี้ไม่มีใครมาพูดหา เราไม่ได้คุย ไม่มีใครมาพูด เพราะไม่ได้ปฏิบัติด้วยและไม่รู้ด้วย ถ้ารู้แล้วปิดไม่อยู่ คัมภีร์เล็กน้อยไป คัมภีร์ใหญ่แตกกระจายออกหมด

พระพุทธเจ้าออกจากคัมภีร์ใหญ่ พระพุทธเจ้า-สาวกทั้งหลายเป็นคัมภีร์ใหญ่ พระไตรปิฎกใหญ่ท่านถอดออกจากรู้แล้วเป็นพระไตรปิฎก เป็นพระวินัยปิฎก พระสุตตันตปิฎก พระอภิธรรมปิฎก ท่านออกมาจากปิฎกใหญ่ พอเข้าถึงนี้แล้วมันแตกกระจาย พอพูดอย่างนี้แล้วทำให้ระลึกถึงสมเด็จพระสังฆราช ท่านเมตตาเรามากนะ รู้สึกจะพูดให้เต็มตามศัพท์ตามแสงตามอรรถตามธรรมเรียกว่าท่านลง ลงจริง ๆ ลงกับเรา คิดดูท่านเป็นไข้ ก็หมอวิยะดาเรานี้จะไปเยี่ยมเราตอนเราไปกรุงเทพฯ เราไปสวนแสงธรรม เราพักสวนแสงธรรม หมอวิยะดาไป ก็เลยเล่าเรื่องสมเด็จพระสังฆราชป่วยหนักอยู่นะว่างั้น

เอ้อ ถ้าอย่างนั้นวันพรุ่งนี้เราจะหาโอกาสไปกราบเยี่ยมท่านจนได้ เพราะท่านเป็นผู้สนใจในอรรถในธรรมมาก สมเด็จพระสังฆราชนี่ไม่ลืมตัว เราว่าอย่างนี้ เราพูดจริง ๆ สมเด็จพระสังฆราชเราก็ยอมรับเลย อย่างสมเด็จพระมหามุนีวงศ์ วัดนรนาถ ไม่ลืมตัวนะ ท่านมาเล่าให้ฟังเราเลยไม่ลืม เอ้อ ผมอยู่ในกรุงเทพฯ ก็จริง ท่านว่าอย่างนั้น แต่การขบการฉันของผมไม่ได้เหมือนพระทั่ว ๆ ไปนะ ท่านว่าอย่างนี้ ผมต้องทรมาณการขบฉัน

นี่ละที่มันเข้ากันได้กับที่เราดำเนินมาแล้ว การขบการฉันผมจะฉันอาหารดิบ ๆ ดี ๆ ไม่ได้ การภาวนามันขัดมันขวาง ต้องหาเหมือนว่าเก็บ ๆ เศษ ๆ เเดน ๆ มาฉัน ท่านว่าอย่างนั้น แล้วธรรมงอกเงย นี่ฟังซินะ คนไม่ได้ทำพูดอย่างนี้ไม่ถูก พูดอย่างนี้ไม่ได้ ที่นี้เราทำมาหมดผ่านมาหมดพอท่านแย็บเท่านั้นมันเข้าใจทันที อ้อท่านรู้ แสดงว่าจิตของ

ท่านมีความสงบมีหลักมีเกณฑ์ ท่านจึงรู้ว่าสิ่งใดเป็นข้าศึกต่อจิตใจที่ไปด้วยความโล่ง
โล่ง เกิดขัดข้องด้วยเหตุผลกลไกอะไรจับได้ ๆ รู้ได้

นี่เราเชื่อท่านตรงนี้เอง คือการภาวนาพอแยบเท่านี้รับกันแล้ว เราเป็นมาแล้วนี่
ท่านบอกว่าท่านฉันอาหารนี้ท่านไม่ได้ฉันเหมือนชาวกรุงทั้งหลายฉันกัน ท่านบอก
ชาวกรุงฉันกันก็หมายถึงพระ ต้องฉันเศษๆ เด่นๆ ไป ถ้าฉันดิบๆ ดีๆ แล้วการภาวนา
มันขัดมันขวางไม่ได้สะดวกอะไรเลย ถ้าฉันแบบเศษๆ เด่นๆ แล้วการภาวนามัน
โล่งๆ สะดวก พอว่าอย่างนั้นปีก็เราเคยมาหมดแล้วนี่ เรื่องเหล่านี้เราเคยมาจนพอ

พอเล่าขึ้นมาท่านจะก่อนเราก็ไม่ทราบเพราะท่านพรรษาแก่กว่าเรา แต่เราออก
ปฏิบัติตั้งแต่หยุดเรียนแล้ว พอเล่านี้มันเข้ากันได้ปุ๊บเลย ต้องฉันเศษๆ เด่นๆ ไปอย่าง
นั้น ธรรมะถึงค่อยเจริญงอกเงยขึ้นได้ ถ้าฉันดิบๆ ดีๆ ไม่ได้ นี่มันเข้ากันปุ๊บเลยกับที่
เราได้ฝึกในการขบการฉัน ได้สังเกตตลอดนะอาหารการกิน พ่อแม่ครูจารย์ท่านจับได้
ปุ๊บๆ เลยนะตั้งแต่ไปอยู่กับท่านเบื้องต้น ท่านก็คงจะเห็นว่าเราเอาจริงเอาจังแต่ต้นพ่อ
แม่ครูจารย์มัน

เพราะจริงจริงๆ เราไม่ได้เหมือนใครนี่นะ ถ้างแล้วลงจริงๆ ขาดสะบั้นไปเลย
ถ้าไม่ลงก็ไม่ลง เรียกว่าทิวก็ไม่ว่ากัน คือคำว่าถือทิวมานะหมายถึงไม่ยอมลงใครง่าย ๆ
หรือว่าไม่ยอมลงอย่างนี้เรียกว่าถือทิวมานะ ถ้าทิวมานะคอยหาเหตุหาผลไม่เรียกทิว
มานะ อันนี้เราเป็นแบบหาเหตุหาผล ถ้างไม่ลงไม่ลงอย่างนี้ละ ถ้างหมอบเลย พ่อ
แม่ครูจารย์ท่านจับเรื่องของเรามาตั้งแต่ต้นเลยนะ เห็นเป็นความตั้งใจ

ควรจะยอมเจ้าของก็ยอมเสียบ้าง เพราะได้เหยียบเจ้าของชนาเจ้าของ กิเลสอยู่
กับเจ้าของฟาดกันกับกิเลสมาพอแล้ว ที่นี้ยอมบ้างเป็นอะไรไปวะ ใครไม่ยอมเรายอม ใคร
ไม่ทุกข์เราก็ทุกข์เพราะกิเลสเหยียบหัวเรา ที่นี้เวลาเราเหยียบหัวกิเลสเราก็พูดบ้างซิ เรา
ชนะ ว่าอย่างนั้นเถอะนะ กิเลสตกเวทีเราก็บอกว่าตกเวที นี่ตลกจริงๆ เราเคยพูดให้
บรรดาพี่น้องลูกศิษย์ลูกหาทั้งหลายฟังอย่างไม่ปิดบัง คือเอาความจริงมาพูดว่าผลแห่ง
การปฏิบัติธรรมได้เป็นลำดับลำดับไม่เป็นโมฆะ ขอให้ปฏิบัติเถอะ ว่าอย่างนั้น
ความหมาย

เราเอาหน้าขนาดไหนผลที่ได้ก็เป็นอย่างนั้นขึ้นมาเป็นลำดับลำดับ เหตุหนักผลก็
หนัก เหตุถูกต้องตามทาง อย่าแบบสุมสุมสุมห่านะ หนักเฉยๆ ไม่เกิดประโยชน์ก็มี อันนี้
หนักในทางเหตุทางผลที่ถูกอรรถถูกธรรมมันก็เลื่อนเรื่อยๆ ไป นี่ละเวลามันหนักหนัก
จริงๆ ประกอบความพากเพียร เราจึงได้บอกว่าในชีวิตของพระเรานี่มีการภาวนา เรา
ได้พูดเสมอ เพราะมันเด่นจริงๆ เด่นในจิตใจ เด่นเพราะอะไร เด่นเพราะถึงคราวที่จะ

เป็นจะตายเอากันเลย เอาเป็นเป็น ตายตาย เช่นว่านี่อย่างนี้ เอาไม่ถึงเวลาไม่ลุก เอาตายตายเลย

นี่คำสัจจะขาดสะบั้นลงไปแล้ว ความตายไม่มีความหมายนะ ความสัจจะสำคัญกว่า มันจะตายก็ตายความสัจจะพล่อยไม่ได้เลย นิสสัยเรารู้สึกว่าจะมีอยู่อย่างหนึ่งคือมีความสัจจะความจริง ถ้าลงได้ว่าอะไรแล้วเป็นอย่างนั้น ๆ พอพูดอย่างนี้แล้วก็ย้อนถึงบิดา บิดาสั่งเกิดตุนิสสัยเรามาตั้งแต่นั้นละท่านะ ถ้าเราลงรับคำว่าจะทำให้แล้วอยากจะทำเตรียมของไปเดี๋ยวนี้เลย พูดจากหน้าจากหลังให้เรา โอ๊ย ไม่กล้าสั่งไม่กล้าเสียเรา เพราะรู้นิสสัยเป็นอย่างนี้ พอกับลูกมันถือสิทธิ์กันใช่ไหมล่ะ ถืออำนาจ พอกก็ถือว่าตัวเป็นพ่อ ลูกก็ถือว่าตัวเป็นลูก ต่างคนต่างถือสิทธิ์มันก็ไม่ลงกันใช่ไหมล่ะ

เพราะฉะนั้นเวลาพ่อยากจะไปอะไร ๆ นี่พูดจากหน้าจากหลัง กูอยากไปอย่างนั้นอย่างนี้ แต่กูมีงานไม่มีใครทำให้กู แล้วพูดจากหน้าจากหลังให้รำคาญ คือถ้าเราลั่นคำแล้วไปเลยแหละ พอว่า เออ ไปซิจะทำให้ อู๊ อู๊ อยากเตรียมของเดี๋ยวนี้เลย มากี่เรียบบูธเลย ถ้าลงได้ลั่นคำแล้วเป็นอย่างนั้น นิสสัยเป็นจริงอย่างนั้น ถ้าว่าอะไรเป็นอันนั้น ถ้ายังไม่ลงไม่ลงนะ ถ้าลงแล้วขาดสะบั้นเลย

นี่ได้พึดกับกิเลส นั่งภาวนาจนถึงกันแตก นั่งตลอดรุ่ง ๆ นะซีกันแตก เราไม่ได้นั่งติดกันแหละ เว้นคืนบ้างสองคืนบ้าง แต่มันนั่งไม่ถอยละซี สุดท้ายก็กันแตก ทีแรกออกร้อนเป็นไฟเหมือนไฟลนนะกัน หน้าเข้า ๆ ก็พอง มันนั่งไม่ถอย จากพองมันก็แตกจากแตกก็เลอะ เป็นอย่างนั้นนะ เจ้าของเป็นเองมันผิดไปไหนพูดนะ กันแตกก็กันเจ้าของเองมันก็พูดได้ชัด ๆ ละซี เรื่องทำความเพียรนี้เอาจริงละเรา มันจริงทุกอย่างว่าอย่างนั้นเถอะ ถ้าลงได้หมุนทางไหนแล้วเอาจริงทุกอย่าง

พ่อยิ่งตายใจได้ อะไรถ้าลงเราลั่นคำแล้วให้ไปเลย ไม่เป็นอื่นว่าอันนั้นเถอะ มาที่นี่เรียบ เพราะฉะนั้นเวลาน้ำตาร่วงว่าลูกไม่บวชให้ คือเราไม่บวชให้ มันถึงกระเทือนเราหนักมากทีเดียว ได้ยอ ยกขึ้นเพื่อทูลง เออ ลูกกูมันมีหลายคน เหล่านั้นกูก็ไม่สนใจกับมันแหละ แต่ไต่บัดนี้นะ ว่าอย่างนั้นนะ ถ้าลงมันได้ทำอะไรแล้วกูสู้มันไม่ได้ แต่สำคัญที่กูขอให้มันบวชไม่รู้กี่ครั้งก็หน มันเหมือนหนูหนวกตาบอด ว่าอย่างนั้นนะ มันไม่สนใจฟังเลย เวลากูตายแล้วนี่ถ้าไต่บัดนี้ไม่ลากกูขึ้นจากนรกเพราะการบวชของมันแล้วกูต้องจมเลย

น้ำตาฟังเลย มองเห็นพับนี้สะตุงปั้งเลย ที่นี้เรื่องทั้งหลายที่คาราคาซังไม่มีอะไรเหลือเลย น้ำตาพ่อนี้มีอำนาจมาก ขาดสะบั้นไปหมดที่มีเรื่องราวอะไรคาราคาซังลงกันไม่ได้ นี่ น้ำตาพ่อฟาดขาดสะบั้นลงไป ตัดสินใจปั้งเลยเชียวนะ เอาบวช นั่นจึงได้บวช คือ

ความสัตย์ความจริงพี่เจ้าของสามวันเชียวน้ำตาของพ่อร่วงมันสดมันร้อนมัน
กระเด็นใจมากทีเดียว

อย่างอื่นอย่างใดโลกเขาทำได้เราทำได้ อันนั้นเขาทำได้ เราทำได้ เขาทำได้ แต่
เวลาบวชเขาทำได้ทำไมเราทำไม่ได้ นั่นเอาตรงนี้นะ บวชมากก็ไม่ใช่ไปติดคุกติดตะราง
อะไร ไล่เจ้าของเข้าไป มัดเข้าไป เอา ต้องบวช สุดท้ายหมอบยอมรับ มากี่มาแล้วให้แม่
ฟัง เออ ที่ว่าจะบวชนั้นนะ จะบวชให้แล้วนะ ชูแม่ด้วย มันติดแม่นะเรา กับพ่อไม่ค่อย
ติด กับแม่ที่ติด ลูกมักจะติดแม่มากกว่า เราตั้งแต่เป็นหนุ่มยังติดแม่อยู่ตลอดนะ

บวชแล้วจะสึกเมื่อไรก็ได้ นะ ว่าอย่างนั้นนะเรา ใครมาห้ามว่าบวชเท่านั้นเดือน
เท่านั้นปีไม่บวช เราว่าอย่างนี้ ก็แม่รู้นิสัยเรา ถ้าบวชแล้วอยากสึกเมื่อไรก็สึกได้อย่างนั้น
จะบวชให้ แม่ก็ เอ้อ สาธุขึ้นเลย เอา เข้าไปบวชในโบสถ์ แม่ฉลาดอยู่นะสำคัญอยู่ พอ
ไปบวชในโบสถ์ออกมาแล้วพวกทั้งหลายไปบวช พระที่ไปนั่งหัตถบาตรอยู่ในโบสถ์เต็ม
โบสถ์อยู่นั้นกับประชาชนที่ไปบวชเป็นจำนวนมาก เพราะนาคมีหลายคน ใครก็มีลูกมี
หลานหลังไหลกันไปบวช

เวลาบวชออกมาจากหน้าโบสถ์แล้วจะมาสึกต่อหน้าคนมาก ๆ แม่ก็ไม่ว่า แม่
อยากเห็นผ้าเหลืองในขณะบวช นู่นนะฟังซิ แล้วใครจะออกมาสึกได้ต่อหน้าต่อตา นี่
เห็นไหมอุบายแม่ฉลาดมากนะ แล้วก็บวชจนกระทั่งอยู่ได้ขนาดนี้ เป็นอย่างนั้น เรา
สนิทกับแม่นะ นำมาแล้วให้แม่ฟัง แม่ก็ขึ้นสาธุเลย บวชแล้วออกมาจากโบสถ์จะมาสึก
ต่อหน้าคนแม่ก็ไม่ว่า แม่อยากเห็นผ้าเหลืองในขณะบวช ดูฉลาดไหมล่ะ แล้วใครจะ
ออกมาสึกได้ ก็ไม่ไปบวชเสียไม่ดีหรอกที่จะมาประจานตัวเองต่อหน้าคนไปบวชยังเต็ม
ในโบสถ์นั้นนะ เรามาสึกต่อหน้าต่อตา อู๊ย จึงได้บวช เรื่องราวเป็นอย่างนั้น

ครั้นบวชมาแล้วมันก็หากจะเป็นตามนิสัยนั้นแหละ พอบวชมาแล้วอ่านดู
ธรรมะธัมมโตรงไหนมีแต่ตำหนิเจ้าของ ตรงนี้เราก็ผิดมาแล้ว ท่านว่าอย่างนั้นท่านว่า
ด้วยความถูกต้องตามธรรม เรามันเคยผิดมาแล้วตามกิเลส เอ๊ะอันนี้เราก็ผิดมาแล้ว คือ
ผิดตรงไหนจะพยายามแก้ความหมายว่าอย่างนั้น เอ้ นี่เราก็ผิดมาแล้ว อันนี้เราก็ผิด
มาแล้ว ยิ่งพยายามแก้เจ้าของ สุดท้ายท่านแสดงทางออก ๆ เลย ที่แรกบวชว่าจะไป
สวรรค์ จากนั้นจะไปพรหมโลก พออ่านเข้าไป ๆ ถึงนิพพาน เชื่อมันในนิพพานเปิดโล่ง
เลย อยากไปนิพพานทำเดี่ยว ชาตินี้ขอให้ได้เป็นพระอรหันต์ ได้ไปนิพพาน ที่นี้หยังสึก
เลยนะ พอถึงว่าจะไปนิพพานไม่มีถอนเลย ฟุ้ง ๆ เลย

นั่นละถึงได้บวชอยู่มาจนกระทั่งปานนี้ คือมันกำลังใจนะ ถ้ากำลังใจไม่มีแล้ว
อะไรมันก็ไม่ไปละ ถ้าลงมีกำลังใจทุกซ่ยกลำบากมันขาดสะบั้นไปเลย อำนาจของ
กำลังใจ เช่นอย่างเราฝึกกรรมฐานอยู่ในป่าในเขาใครไปเห็นเราจะเป็นจะตาย เคยพูดให้

ฟัง กระทั่งชาวบ้านเขาตีเกราะประชุมกัน เขาว่าเราตายแล้ว นั่นเห็นไหมล่ะ ที่อื่น ๆ เราก็ทำแบบเดียวกันแต่เขาไม่ตีเกราะเราก็บอกว่าไม่ตี เราทำตามนิสัยของเราพึดกับกิเลส อยู่อย่างนั้นตลอด จนเขาตีเกราะให้ไปดูเรา อย่างนั้นก็มิ

มันหนักไหมล่ะขนาดนั้น ไปที่อื่นเราก็ทำอย่างนั้นแต่เขาไม่ตีเกราะเราก็บอกไม่ตี ที่นั่นเขาตีเกราะ ก็คือหนักมากเจ้าของไม่รู้ตัวเองจะเป็นจะตาย ชาวบ้านเขารู้ เขาตีเกราะประชุมไปดูคนตาย คนตายที่ยังมีชีวิตอยู่ นั่นแหละหนักอย่างนั้นละความหนักของเรา ๙ ปี เรียกว่าตคนรททั้งเป็น ๙ ปีนี้ไม่มีถอยกันละ พรรษา ๗ ออกแล้ว ขึ้นเวที เข้าหาพ่อแม่ครูจารย์มันเลย พอเข้าท่านก็เปิดโล่งให้เลย จากนั้นมันก็ฟุ้งเลย อย่างนั้นละ ถ้ามันลงใจแล้วเป็นอย่างนั้น ความเพียรไม่มีคำว่าอ่อนแอต่อแท้

เราพิจารณาย้อนหลังถึงความเพียรของเรา ว่ามันท้อแท้อ่อนแอเหลวไหลอบอุบอบบแอบบอะไรนี่ไม่มีเลยนะ มีแต่ได้ชัยชนะ โธ อย่างนั้นมันก็ทำได้ ๆ คือมันเอาจริงเอาจังมาก จนกระทั่งได้มาเป็นครูเป็นอาจารย์สอนหมู่เพื่อนประชาชนทั้งหลายเรานี้ละ มาด้วยแบบรอดตาย เอาจริงเอาจังทุกอย่าง เพราะฉะนั้นเวลามาดูพระคุณนี้มันก็คิดมันขวางอยู่ในหัวใจก็ทนเอา นิสัยวาสนาท่านก็บอกว่า อุดมกษัตริย์ วิปจิตัญญู เนยยะ ปทปรมะ บอกไว้หลายชั้นหลายภูมิ

เราก็ทน หลับตาดูเอา ถ้าว่าฟังนี้ก็ปิดหูฟังเอา ถ้าจะเปิดตาของมันดูไม่ได้ มันก็คิดมันขวางในสายตา ถ้าว่าหูนี้ก็กีดขวางในหู ออกมาด้วยความฉลาดหรือความโง่ ออกมาด้วยความตั้งอกตั้งใจหรือความเหลวไหล พอแยบออกมามันจับได้ทันที ๆ เป็นอย่างนั้น เรียกว่าแบบหูหนวกตาบอดเฉย ๆ ยิ่งทุกวันนี้ด้วยแล้วยิ่งปล่อยไปละ ไม่ค่อยสนใจกับอะไร พระคุณใครจะทำอะไรก็ตามเหมือนขอนซุงเข้าไปแล้วเดี๋ยวนี้ ถ้าเทียบแต่ก่อนกับทุกวันนี้ ทุกวันนี้เป็นขอนซุง

ใครจะทำอะไร ๆ แบบหูหนวกตาบอดเฉยไป ความคิดมันไม่บอดนะ แต่มันทดสอบทุกสิ่งทุกอย่างแล้วรวมลงในคนสี่ประเภท อุดมกษัตริย์ วิปจิตัญญู เนยยะ ปทปรมะ มันจะตกไปปทปรมะก็ช่างหัวมันเถอะ ไปอย่างนั้นเสียเข้าใจไหม นี่ละที่ว่าหูหนวกตาบอด ตกในปทปรมะหลุมไหนช่างหัวมันเถอะ ปล่อยเสีย เลยดูแบบหูหนวกตาบอดไป

(มีคนที่เป็นมะเร็งเขากำลังจะตาย เขาเขียนลายมือโย้เย้มา แล้วฝากถวายเงินมา ร้อยบาทก่อนตายคะ) ลายมือโย้เย้ก็ไม่ใช่ไรขอให้ใจเป็นหลักเถอะ คนไม่ได้หนังสือเขาไปสวรรค์นิพพานได้เยอะ คนที่เป็นดอกเตอร์ดอกแต่ลงไปจมอยู่ในก้นนรกก็เยอะเอา เทียบเอา

(กราบขอความเมตตาองค์หลวงตาช่วยอนุเคราะห์หลานด้วยเจ้าคะ คือหลานได้ปฏิบัติธรรมโดยอาศัยฟังจากวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชนวัดป่าบ้านตาด จิตของหลานสงบและออกรู้เรื่องราวต่างๆ นานพอสมควร กว่าหลานจะรู้ว่าสิ่งเหล่านั้นไม่ใช่ทางพ้นทุกข์ ระยะเวลาหลานจึงพยายามมีสติรู้อยู่กับปัจจุบันและทำทุกอย่าง ไม่ว่าจะป็นงานภายนอกหรือแม้แต่ขณะภาวนา หลานจะมีความตั้งใจที่จะทำ หลานได้ดื่มด่ำซาบซึ้งในธรรมความจริงที่มีอยู่เป็นอยู่ ซึ่งแต่ก่อนทำไมเราจึงไม่รู้ว่าจิตของหลานเริ่มใคร่ครวญเข้าหาหลักคือความเป็นจริงที่จริงตามส่วนนั้นๆ ช่วงนี้จิตของหลานจึงว่างว่างจากรูป ไม่มีรูปกาย ไม่มีธาตุ ขณะนี้เวลาหลานนั่งภาวนา หลานจึงได้แต่ดูความไม่มีไม่เป็น สักแต่ารู้ แต่ในรู้นั้นยอมรับตามความเป็นจริงของทุกสิ่ง หลานจึงขอกราบเรียนถามหลวงตาว่าหลานจะอย่างไร หรือปฏิบัติอย่างไรต่อไป กราบขอความเมตตาจากหลวงตาด้วยเจ้าคะ)

ย่นเข้ามาให้ดูสังขารตัวจิตตัวปรุง ตัวนี้ไม่ว่าง คือตัวจิตตัวปรุงมันไม่ว่าง มันคิดมันปรุงของมัน เกิดแล้วดับ ดับแล้วเกิด อยู่ที่หัวใจคือตัวนี้ ตัวนี้ไม่ว่าง ทุกสิ่งทุกอย่างว่างหมด แต่ความคิดความปรุงไม่ว่างจากการคิดปรุง เอา ดูตรงนี้ด้วยสติ แล้วมันจะเข้าถึงใจ พอพูดอย่างนี้เข้าใจทันทีเลย ขอให้ดำเนินเถอะไม่ใช่คุย มันจำอยู่หมดแล้ว พอแย็บออกมามันจับได้ทันทีเลย มันผ่านมาหมด ให้จับตรงนี้ตรงสังขาร มันไม่ว่าง ให้ดูความคิดความปรุง คิดดีก็ดับ คิดชั่วก็ดับ อะไรเกิดดับๆ นี่มันไม่ว่าง ให้ดูตัวนี้แล้วมันจะเข้าสู่หัวใจ พอถึงหัวใจแล้วที่นี้ว่างหมด

มันว่างภายนอกไม่ว่างภายใน ทีนี้เวลามันดูเข้าถึงหัวใจจริงๆ แล้ว ว่างภายในแล้วข้างนอกว่างหมดเลย ไม่มีอะไรติดแหวะ สามแดนโลกธาตุว่างหมด ท่านจึงว่าสุญญโต โลกก็ อเวกขสุสุ โมฆราช สทา สโต ดูก่อนโมฆราช เธอจงดูโลกให้เป็นของสูญเปล่าว่างเปล่า ถอนอดีตานุภวัตรูจักเห็นว่าเราว่าเขอันเป็นก้างขวางคอนี้้ออกเสียจะพึงข้ามพ้นพญามัจจุราชเสียได้ มันไม่ว่างอยู่ที่สังขาร

มันคิดเรื่องดีเรื่องชั่วให้ดู มันเกิดจากใจ ให้ถามเจ้าของมันเกิดจากไหน คอยดูพอมันปรุงแพสลับเกิดที่นั่น ดับดับที่นั่นๆ มันไม่มีที่ทำงานก็ทำงานที่ตรงนี้ คือมันแคบเข้ามาๆ อย่างที่ว่าพิจารณาอสุภะอสุภัง มันอยู่กับร่างกาย ในชั้นร่างกายที่ติดพันกับรูปกับอะไรๆ อยู่ที่นี่ ต้องได้พิจารณาความสวยงามไม่สวยงาม พอผ่านนี้แล้วอันนี้ไม่มีนะ ผ่านไปแล้วมันก็ว่างไปหมด ว่างจะเป็นอสุภะอสุภังได้ยังงไรไหมละ นี่ก็เกิดดับๆ ด้วยสติๆ ตามเข้าไปถึงใจ มันก็ลงที่นั่น

(สถานีควบคุมไฟฟ้า อำเภอกูเรือ จังหวัดเลย ขอความอนุเคราะห์ข้าวสารอาหารแห้งสำหรับพนักงานดับไฟฟ้าจำนวน ๑๓๐ คน ระหว่างอยู่ปฏิบัติงานในป่าช่วง

เดือนกุมภาพันธ์-เมษายน ของทุกปี จึงต้องการเครื่องยังชีพ มีข่าวสาร อาหารแห้ง เป็นต้น
หลวงตาเมตตาให้ตามที่ขอ)

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*